

РЕШЕНИЕ

№ 2949

гр. София, 07.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 29.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4546** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за корпоративното подоходно облагане.

Образувано е по жалба от управителя на [фирма], против потвърдената с Решение № 415/16.03.2020 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. ЧАСТ от РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221519002074-091-001/14.10.2019 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С..

Пред Съда упълномощеният адвокат: поддържа жалбата и ангажира заключение на съдебно-техническа експертиза; претендира разноски за водене на делото, съгласно списък; представил е допълнително и писмена защита.

Ответникът, чрез процесуален представител - юрисконсулт оспорва жалбата, поддържайки изложените в Решение № 415/16.03.2020 г. мотиви. Желает юрисконсултско възнаграждение.

Процесната ревизия е първа за процесните периоди и вид задължения (ДДС, за данъчни периоди 01.10.2018 г. – 31.01.2018 г.; ЗКПО, за 2018 г.). Възложена е с редовна и валидна заповед. Въз основа на съставен РД № Р-22221510002074-092-001/24.09.2019 г., (л. 35 от делото) е издаден процесният РА № Р-22221519002074-091-001/14.10.2019 г. (л. 49), с който са определени в тежест на дружеството задължения за: ДДС, в общ размер на 42 900 лева, във връзка с отказано приспадане на данъчен кредит, начислен с фактури, издадени от [фирма]; корпоративен данък за 2018 г. – 19 794 лева и лихви върху тази сума – 1 268, 69 лева.

Решаващия административен орган, с Решение № 415/16.03.2020 г. е: отменил акта в оспорената част, относно резултатите по ЗДДС, ведно със съответните лихви за забава; потвърдил е акта, досежно задълженията за корпоративен данък за 2018 г., ведно със съответните лихви за забава.

Предмет на оспорване в настоящото съдебното производство е частта от РА № Р-22221519002074-091-001/14.10.2019 г., относно задължението за корпоративен данък за 2018 г. – 19 794 лева и лихви върху тази сума – 1 268, 69 лева.

През ревизираните периоди дейността на [фирма] е извършване на автобусни превози в страната и в чужбина. Дружеството е наело дългосрочно общински имот в [населено място], Район „И.“, който ползва за паркинг. Издадените от [фирма] данъчни фактури са за извършени СМР, именно на този имот, като: изливане на бетонни основи, изкопни дейности, окабеляване на автомивка и сервиз за леки автомобили, осветление на паркинга, видеонаблюдение и пр., описани подробно от вещото лице, изготвило съдебнотехническата експертиза. Разходите, свързани с тези фактури (данъчна основа, в размер на общо 214 500 лева) са отразени от [фирма] по счетоводна сметка 602 „Разходи за външни услуги“. Така, дружеството, с ГДД по ЗКПО за 2018 г. е декларирало счетоводен финансов резултат – загуба, в размер на 39 236, 90 лева и е формирало данъчен финансов резултат – загуба от 16 559, 92 лева. Ревизиращите органи са приели, че направените разходи по фактурите от [фирма] са за подобрения на нает актив (паркинг), с оглед на което и на основание чл. 51, ал. 1, т. 3 ЗКПО се считат за данъчен дълготраен, нематериален актив и не следва да бъдат признати за данъчни цели.

Дружеството – жалбоподател, като се позовава и на факта, че ответникът, с Решение № 415/16.03.3020 г. е отменил ревизионния акт в частта по ЗДДС, признавайки за реални доставките, документирани с фактурите от [фирма], оспорва акта в частта по ЗКПО и счита (уточнение на жалбата – л. 299 и писмената защита), че: е приложима нормата на т. 6.2 от Счетоводен стандарт 16 „дълготраен материален актив“; няма данни за удължаване полезния срок на годност, на оградата; преасфалтирането на паркинга е текущ ремонт; не се касае за изграждане на ново видеонаблюдение, а за частичен ремонт и поддръжка; осветлението също не е изградено като ново, а само са подменени кабели; направените ремонти на наетия обект следва да се разглеждат като текущи ремонти и поддръжка (текущи разходи), по отношение получателя на доставките; „обектите „хале“, „сервиз“ и „автомивка“ са „подобрения на дворното място, защото има основание да се предполага, че ремонтираните хале, автосервиз и автомивка са съществуващи, считано от първия договор за наем“.

Прието е без оспорване от страните заключение на съдебнотехническа експертиза, според което: а) ремонтът на оградата, пребетониране и преасфалтиране на паркинга, почистване на храсти, видеонаблюдение и осветление не променят предназначението на актива – временен открит паркинг, с което се привежда в състояние да бъде ползван, според предназначението и удължава полезния му срок на годност; б) изграждането на сградите – хале – сервиз за тирове, автосервиз и автомивка представляват подобрения в дворното място, формират отделен актив и може да бъдат определени като икономически по – изгодна промяна на функционалното предназначение, водеща до реализиране на икономически изгоди.

Жалбата е допустима, тъй като са изпълнени изискванията на ал. 1, ал. 2, чл. 156 ДОПК. Валидно е Решение № 415/16.03.2020 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С..

По същество жалбата е основателна, но съображенията за този извод са различни от изложените в нея и в писмената защита.

Констатациите и заключенията на ревизиращите органи, според Съда не се доказват и обосновават от събраните по време на ревизията доказателства.

Безспорно е, че имотът, върху който са извършени процесните СМР и дейности не е собствен на [фирма], а се ползва по договор за наем със Столична община. Спорът е правен и е за това, дали за случая е директно приложима използваната от издателите на ревизионния акт материално правна норма на чл. 51, ал. 1, т. 3 ЗКПО, следователно и дали разходите в наетия имот, за ремонт на оградата, пребетониране и преасфалтиране на паркинга, почистване на храсти, видеонаблюдение и осветление, изграждане на хале – сервиз за тирове, автосервиз и автомивка, в размер на 214 500 лева, по фактурите от [фирма] са „начислени в резултат на стопански операции, които са довели до „увеличаване на икономическата изгода от наети дълготрайни активи (паркинг)“, рсп. – дълготраен, нематериален актив ли са.

Според разпоредбата на чл. 51, ал. 1, т. 3 ЗКПО, „данъчни дълготрайни нематериални активи са начислените суми, в резултат на стопански операции, водещи до увеличаване на икономическата изгода от наети или предоставени за ползване дълготрайни активи; тези суми не формират данъчен дълготраен материален актив“.

За да бъде отговорено на въпроса, дали процесните разходи представляват дълготраен, нематериален актив, от гледна точка нормата на чл. 51, ал. 1, т. 3 ЗКПО и по тази причина не следва да бъдат признати за данъчни цели, следва да бъде отговорено, дали са довели до увеличаване на икономическата изгода за [фирма].

В т. 6.2 от [Счетоводен стандарт № 16](#) „Дълготрайни материални активи“ са дефинирани разходите, които водят до подобряване на бъдещите икономически изгоди, и те са: изменение на отделен актив, за да се удължи полезният срок на годност на актива или да се увеличи производителността му; осъвременяване на машинни части, за да се постигне значително подобряване на качеството на продукцията и/или услугите; разширяване на възможностите за нови продукти и/или нови услуги; въвеждане на нови производствени процеси, които дават възможност за съкращаване на производствените разходи; икономически по-изгодна промяна във функционалното предназначение на актива. За процесния случай е очевидно, че дейностите, описани в таблици от 1 до 5, в експертното заключение (л. 324 от делото – ремонт на ограда, полагане на бодлива тел, оребетониране и преасфалтиране на паркинга, почистване и изрязване на храсти, видеонаблюдение, осветление и пр.) не водят до увеличаване на данъчната амортизируема стойност на актива и не биха довели пряко, до реализиране на бъдещи икономически изгоди за [фирма], с оглед на което не може да бъдат квалифицирани като икономически по-изгодна промяна във функционалното предназначение на паркинга. Обратното – новоизградените хале, автосервиз, автомивка (таблици от 9 до 11) водят пряко и непосредствено до икономически по – изгодна за наемателя промяна на наетия обект. Логично е наличието на автосервизи и автомивка да способства за подобряване качеството на услугите, предлагани от автобусния превозвач и да намалява разходите му, присъщи за техническото и физическо поддържане на превозните средства.

Оспорената част от РА № Р-22221519002074-091-001/14.10.2019 г. обаче, е незаконосъобразна на друго основание.

Дефиницията по т. 2, б. „в“ от Счетоводен стандарт № 38 „Нематериални активи“, който, според ответника е приложим за случая, определя като нематериални активите,

от използването на които се очакват икономически изгоди, но за доказването на такива очаквания счетоводният стандарт поставя задължителното изискване за наличие на: „план за набавяне на достатъчно ресурси, позволяващи на предприятието да получи очакваните икономически изгоди; възможност ефективно да изпълнява функционалната си роля в съответствие с намерението на предприятието относно употребата му; ясно дефинирана и конкретизирана техническа осъществимост“. С други думи, за прилагането на чл. 51, ал. 1, т. 3 ЗКПО следва да са изпълнени с конкретно съдържание всички изисквания на правната норма, от обективна страна. В този смисъл, за да приложат за целите на облагането по ЗКПО нормата на чл. 51, ал. 1, т. 3, като увеличат финансовия резултат на дружеството, за 2018 г. и така да начислят задължение за корпоративен данък, издателите на ревизионния акт са дължали да установят и докажат наличието на тези изисквания, включително, че: халето, автосервизът, автомивката са новоизградени от наемателя; изграждането им предполага бъдещи икономически изгоди, Доказателства в тази насока изобщо не са събирани в хода на ревизионното производство. Ревизионният акт в оспорената част се явява материално незаконосъобразен и необоснован, поради което подлежи на отмяна в същата част, а именно – относно задължението за корпоративен данък, за 2018 г. – 19 794 лева и лихви върху тази сума – 1 268, 69 лева. Отмяната на частта от ревизионния акт определя като основателна претенцията на дружеството – жалбоподател, за възстановяване разноските за водене на делото – 50 лв. държавна такса; 300 лева депозит за вещо лице; 1 200 лева възнаграждение на адвоката (договор на л. 297).

Водим от горните мотиви и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК, Административен съд София - град, 14 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от [фирма] ЧАСТТА от РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221519002074-091-001/14.10.2019 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., потвърдена с Решение № 415/16.03.2020 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., относно начисленото задължение за данък по ЗКПО, за 2018 г., в размер на 19 794 лева и лихвите върху тази сума, в размер на 1 268, 69 лева.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да възстанови на [фирма] -[ЕИК] разноските за водене на делото и възнаграждението за адвокат, в общ размер на 1 550 лв. (хиляда, петстотин и петдесет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: